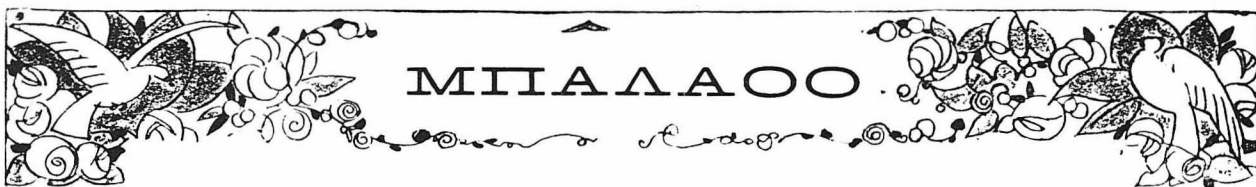

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΦΟΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΜΠΑΛΑΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Τό χωριό Σαιν-ντέ Μπουά είνε ανάστατο. Οί χωρικοί έχουν καταληφθεί υπό τούτον και φόβος. Καείς δέν τολμά νά ξεμυτίση άπ' τό αλιτί του μόλις νυτώσσι. Νοίσεις κανείς πώς ένόσκωσαν στον δυστηγμένο αυτό τόπο μάγισσες, διαβόλοι, βουκόλακες ...

Μυστηριώδεις δολοφονίες διαπράττονται, άλλοζοτες κραγιές ακούγονται μέσα στην νύχτα, άόρατα χείμα χτυπούν τους διαβάτες στους δρόμους, άθωποι άνθρωποι σταγυραλίζονται, χωρίς νά καταστή δυνατόν ν' ανακάλυψοιεν οί δολοίται ή τά Έγη των... Έξωφρα γίνεται στον άσχημο μυστηριώδες και τρομερό έγγλημα. Ένώς του Ξενοδοχείου των Ρουμπιών σταγυραλίζονται την νύχτα οί χωρικοί Μπλοντέλ.

Ο Μπλοντέλ μέ τον φίλον τον Πατιόζιο είχαν μείνει νά προύσουν την νύχτα στό Ξενοδοχείο. Έξωφρα όμως άκούει άπ' Έξω βογγητά. Αυτό τους κάνει νά πυρσούν από φόβο. Θυμούνται τις δύο άλλες δολοφονίες ποιήσαν από άγριον καιρό. Βογγητά άκούει κι' ο κορυφός Λομπάο που σταγυραλίστηκε πρώτος. Βγήκε νά δει πούος βογγάει και δέν είδε ψυχή. Σανιάμηνε μέσα και τό πούοι βρόδηνε κορμισμένοι. Τα ίδια ουνέβησαν και στό φρενί Καμύς. Όταν άκούει τά βογγητά βγήκε και έσπύρησε παντού μέ τό πιστόνι στό χεί. Δέν είδε κανένα. Σανιάμηνε μέσα και άποράσσε νά ξεμυτίση παραρηλίαρίστας ως τό πούοι. Μολιταάται τό πούοι τον βόηκαν κι' αυτόν κορμισμένο, χωρίς ν' άνοσάθη μάστα οί παραρηκούς θούρβος στους πλαγούς του...

Έξωφρα καθώς τά θυροτόνο αυτά ξανάκουσαν τά μυστηριώδη βογγητά άπ' Έξω. Ο Μπλοντέλ δέν κοιμήθηκε. Άνοιξε, βγήκε και ένέστησε παντού. Δέν είδαν μολιταάται τίποτα. Σανιάμηνε τότε και Έπεσαν νά κοιμηθούν. Ο Πατιόζιο είχε πλαγιάσει όταν είδε ξαφνικά άπ' τό παραθυρόφαι άπ' τό όλοιο φανόταν τό δωμάτιο του Μπλοντέλ, κάτι που του πάροσε τό άίμα μέσα στις φλέβες του. Προσπάθησε ν' άνοσώσθη. Τα δόττα του χτυπούσαν άπ' τον τούμο του !... Μά άπισία μορφή τον κένταζε από μέσα και τον φοβόταν. Πήγασε όλοζομος !...

Τό πούοι βόησαν τον Μπλοντέλ σταγυραλίσμένο και κορμισμένο άπ' τό τρυβλί... Άνακριτής ανόητος έννοσάνται. Έξελίξεται ο Πατιόζιο. Μά τά πάντα μένον μυστήρια. Μώνον οί άστ. κλητήρ Μπουάριόν δέχεται καταιμασίε στό όρόμο ένα τρομερό μυστήριο, χωρίς νά Έξη πούος τον χτύπησαν !...

(Συνέχεια έκ του προηγουμένου)

* Άλλως τε άπ' όσα μπόρεσα νά καταλάβω από τά μονοσύλλαβα του, αυτός δέν είδε τό δολοφόνιο.

Ο άνακριτής είνε ο άριώδιος ν' άποφασίση—άποζοίθησε ο γιατρός.

— Ο δικαστής είνε στό χεί του βουλευτή. Νά δήτε ότι κι' αυτή τη φορά δε θά κάμη τίποτα!

— Α! Άς έλπίσσιμε ότι όχι. Άν Έρωτε όμοσ τίποτε, σπριτικώς γιατρέ, μιλήστε !... ίστέσσι ο Ρουμπιόν.

— Έχω σοβαρούς λόγους νά είμαι προσεκτικός στις κορβέντες μου, —άπήνησαν ο γιατρός. Έγώ, άγαθή μου, είμαι όλοζοσμένος νά βγαίνω συχνά, παρασιμένα μεσάνυχτα, σ' έρημιτικούς δρόμους με τ' αμαζάκι μου. Και δέν Έχω καμιά άρεση νάν τά βάλω με τους διαφόρους κωκοποίους.

* Άλλως τε τό μόνο που μπόρεσε νά πη ο γιατρός, ήταν νά δηγηθή, ότι είχε πιάσει τους Βοτρέν δύο—τρεις φορές νά σέρνον προς τό μέρος του Μάθρου Λάσους μ' έναν τροπό κλέφτικο, ένα κωκοποιάτα σκεπασμένο μέ χλαδιά κάτω από τά όλοια θά βρισκονταν «κάτι που θά ήθελαν νά τό κούρουν.»

— Θά Έρωτε νά έρευνηστέ σκεπτικώς, είτε ο Ζύλ.

Ο γιατρός του έπιασε τό χεί.

— Τι λέτε, κύριε Ζύλ! Νά τά βάλω μ' αυτούς τους άνθρωπούς; ... μ' αυτούς τους δολοφόνους; ...

— Δολοφόνοι ... μουρομούσσαν ο δήμαρχος. Με κένταξενά θυμώσω μ' αυτές σας τις ύποψίες. Τέλος, πρόπει νά μάθετε ότι άνεκαλύφθησαν στό Ξενοδοχείο Έγη, τά όλοια δέν είνε δυνατόν νά τά άφρησαν οί τρεις άδελφοί.

— Τι Έγη;

— Ηρώτ' άπ' όλα του λαϊμου... Μπά! —έχαμε ο γιατρός.—

Τι θέλετε νά μέ κάμπετε νά πιστέψω; Έγώ τά είδα τ' άποτυπώματα του λαϊμού.

— Δέν είδατε τίποτα!

— Τ' είν' αυτά που λέτε;

— Ο άνακριτής, θά σας έξηγήση. Βαρύθηκα αυτές τις ιστορίες. Κοράσθηκα ν' άκούω διαρκώς: « Οί Βοτρέν! Οί Βοτρέν! »

* Όχι γιατρέ: δέν είδατε τίποτε!

— Μά εγώ ήμουν ο πρώτος που έξήτασα τό λαϊμό του Καμύς και του Λομπάο κατόπιν!

— Σας τό λέω, χωρίς νά θέλω νά σας προσβάλω: Άν είδατε μεγαλήτρα προσοχή στην έξέταση, όπως έχαμε ο ίατροδικαστής, θά διαζοινατε, ότι τά τρομερά σημάδια του στραγγαλισμού ήταν άνάποδα...

— Πώς; άνάποδα;

— Είνε τόσο άπίστευτο, —έξακολούθησε ο κύριος Ζύλ,—ώστας δέν είνε παρήξιο πώς δέν τό παρατηρήσατε. Σεις είδατε τά άποτυπώματα των δακτύλων και αυτό σας έφτασε! Δέν παρατηρήσατε, ότι τό άποτύπομα του αντίχειρος ήτανε προς τά κάτω και των άλλων δακτύλων προς τά έπάνω! Για νά τό παρατηρήση κανείς αυτό, θά Έρωτε νά ύποθέση ότι, όταν έγιναν τά δύο έγγλήματα, ο δολοφόνος βρισκονταν με τό κεφάλι προς τά κάτω!

Ο γιατρός και ο Ρουμπιόν έζοιταζαν τό δήμαρχο, όπως θά κοίταζαν ένα τρολλό...

Ο γιατρός άρξέσθησε νά σηκώση τους ώμους.

— Δέν έχαμα την παρατήρηση αυτή, —είπε,—γιατί τό έξινομα περιττό. Ο στραγγαλισμός με τά δάκτυλα ήτανε φανερός. Μά ποτε δέν θά φανταζόμουν ότι τό έγγλημα είχε γίνη υπό άνωμάλου περιπτώσει. Θά ήταν άπλούστερο νά ύποθέση κανείς, ότι ο δολοφόνος άραξε τό θύμα του από τους ώμους, και ότι, για νά τό στραγγάλισι του άναποδογύσσε τό κεφάλι προς τά πίσω.

— Υπόθεσις άπορριφθείσα από τά πορίσματα της άνακρισίως! έχαμε ο δήμαρχος με τόνο τραχί.

— Μά τότε; ... ρώτησε ο Ρουμπιόν.

— Τότε, —έπρόσθεσε ο δήμαρχος, μη με ξαναβροχλήσστε για τους τρεις άδελφούς. Μήπως τους είδατε νά περπατούν ποτέ με τό κεφάλι κάτω;

Ο Ρουμπιόν και ο γιατρός κοιτάχθησαν πάλι. * Ύστερα ο γιατρός ρώτησε:

— Τότε τι ύποθέτε ο άνακριτής;

— Ρωτήσατε τον ίδιο. Νά τό τρώει!

***

Τό τραίνο πραγματικώς έφτασε. Ο πρώτος άνθρωπος που κατέβηκε ήταν άριώδης ο κύριος Έριμάν ντέ Μερσέντεν, ο όποιος, μόλις κάτσει κατά γης, διευθύνθηκε προς τό δήμαρχο.

Ήταν ένας άνθρωπος παχουλός, με πρόσσωπο στραγγυλό και συμπληθητικό. Τόν άκολούθησε ένας δικαστικός κλητήρ.

Χορίς νά δώση καιρό στό δήμαρχο νά πη λέξη, ο δικαστής είπε:

— Μά γιατί, κύριε Ζύλ, δέν με είχατε ειδοποίησι ότι πρό δεκατέσσι μινόν βροδηναν κορμισμένα όλα τά σκυλιά του τόπου σας;

— Ναι... Έχετε δίκιο... Μά σήμερα έχω κάποιον νέο νά σας πώ...

— Όσπε είν' αλήθεια; είπ' ο άνακριτής συνεχίζοντας την κορβέντα του. Και κανείς δέν έμαθε πώς έγιναν τά πράγματα; Γιατί, στό κάτω-κάτω τά σκυλιά δε θά κορμισθησαν μονα τους! — Όχι, βέβαια κύριε άνακριτά... Άλλά άφήστε τό μυστήριο αυτό για κατόπιν. Σήμερα πρόκειται νά μās άπασχολήση κάτι πιό σοβαρό: Κύριε άνακριτά, άπόψε την νύχτα έδολοφονήθη ένας άζοχη άνθρωπος !...

— Τι λέτε;

— Οτι πρόπει νά θρηνησίσιμε ένα άλλο θύμα στό πρόσσωπο του Μπλοντέλ, του παραγγελιωδού. Εύρέθη στραγγαλισμένος και κορμισμένος στό Ξενοδοχείο του Ρουμπιόν!

Ο άνακριτής έζοιταξε και τους τρεις άνδρες και φώναξε:

— Διάβολε! Έπειτα κατσούφιασε άποτόμος και πρόθεσε: «Έλάτε!

Άνέβησαν από λεωφορείο του «Χρυσού Ήλιου», για νά πάνε στό Ξενοδοχείο.

Ήταν οί μόνοι επιβάτες κι' έτσι μπόρεσαν νά έξακολούθησον την συζήτηση. Μά πρώτ' άπ' όλα ο άνακριτής έδωσε ένα φέλλο χαρτί στό δήμαρχο, λέγοντας:

— Διαβάστε δυνατά.

Ο κύριος Ζύλ διάβασε. Ήταν ή εκθέσις του ίατροδικαστή για τά δύο πρώτα έγγλήματα, σύντομη και σαφής.

«Τά άποτυπώματα εις τον λαϊμό του Λομπάο και του Καμύς είνε κατά τοιοτόν τροπον, ώστε νά δίδουν την έντιπωση, ότι έγιναν από κάποιον, ο όποιος έβάδισε με την κεφαλή προς τά κάτω. Μπαρεϊ κανείς νά ύποθέση ότι ο δολοφόνος έπροχώρησε εναντίον του θύματος τον βαδίζον όχι επί του εδάφους, αλλά επί της

Έξακολουθοσαν νά συζητούν τρομαζόμενοι...

